

V. K. ARSZENYEV

A jávorszarvas

Egy vadász megállapodott falubelijeivel, hogy élő jávorszarvast hoz be a helységbe, de azzal a feltétellel, hogy a kutyákat minél messzebb tartják, és ők maguk sem jönnek ki kunyhóikból mindaddig, amíg ő nem hívja őket. Másnap megfelelő mennyiségű eleséget vett magához, és kiment a jávorszarvas után.

Azon a télen igen mély volt a hó, úgyhogy könnyen fel tudott hajtani egy fiatal jávorszarvast. A vadász üldözni kezdte, s az elcsigázott állat nemsokára leroskadt, mintegy várva a halálos lándzsadöfést. Az ember azonban nem bántotta.

Miután az állat kissé kipihente magát, felkelt és továbbment. A vadász követte és amikor a kimerült vad megint lefeküdt, ő is lepihent. Több napig mentek így együtt a tajgában, miközben a vadász minden egyes pihenőnél közelebb helyezkedett el az állathoz.

A jávorszarvas végül is megértette, hogy nem akar neki rosszat és egyre nyugodtabban tűrte az ember szomszédságát. Ekkor a vadász időnként egy-egy maroknyi sós fűvet dobott oda az állatnak. Néhány nap múlva már szerepet cseréltek. Míg eleinte a jávorszarvas kelt fel és az ember követte, most elsőnek az ember kelt fel és a jávorszarvas ment utána. De földije nem tudták túrtöztetni magukat. Amikor észrevették, hogy az erdő szélén egy ember járkál jávorszarvassal, elébe futottak. Amint a szarvas meglátta a feléje közeledő tömeget, megijedt és elfutott az erdőbe.

KOVÁCS EVA
RAJZA

A repülőmókus

Vacsora után valamennyien együtt ültünk a tábornál és beszélgettünk. Egyszerre csak valami szürkésfehér gomolyag repült el hangtalanul és lassan mellettünk. A kozákok azt állították, hogy madár, én viszont úgy vélttem, hogy inkább egy nagy denevér. Néhány perc múlva a különös lény újból megjelent. Nem verdesett szárnyaival, vízszintesen szállt, majd kissé ferdén siklott lefelé, megkapaszkodott egy rezgőnyárfa törzsén, majd elkezdett felfelé kúszni rajta. Az állatka színezete annyira egybefolyt a fakéreg színével, hogy ha mozdulatlan maradt volna, egyáltalán nem lehetett volna észrevenni. Miután felmászott vagy hat méternyire, megállt és nem mozdult tovább. Felkaptam a sörétes puskámat és löni készültem, barátom, Derszu azonban visszatartott. Gyorsan levagdalt néhány kis gallyat, rákötötte egy hosszú póznára és ezzel a hevenyészett seprűvel odaosont a fához. A seprűt óvatosan felemelte, de közben ügyelt arra, hogy a máglya fénye továbbra is megvilágítsa a fát. Az éles fénytől elvakított állatka nem mozdult. Amikor a seprű már elég magasra ért, Derszu odaszoritotta az állatkat a fához. Meghagyta az egyik kozáknak, hogy tartsa a póznát, maga pedig felmászott a legközelebbi ágra, és a seprűvel odaszoritott állatot meg-

fogta. A megrémült állatka felvisított és vergődni kezdett. Egy repülőmókus volt. Ez az állatka a rágcsálók rendjébe és a mókusfélék családjába tartozik. Két oldalán, első és hátsó lába között rugalmas bőrredő van, amely lehetővé teszi, hogy egyik fától a másikig vitorlázzon. A repülőmókus egész testét lágy, világosszürke, selymes szőr fedi, farkán jól látható választékkal.

A repülőmókus elterjedt az egész Usszuri-vidéken, olyan vegyes erdőkben él, amelyekben nyírfa és rezgőnyárfa is nő. Az elfogott példány ötven centiméter hosszú, és a szétnyitott bőrredővel együtt tizenhat centiméter széles volt. A kozákok összeverődtek és csodálkozva bámulták a repülő rágcsálót. Különösen a feje volt érdekes, nagy bajuszával. Nagy fekete szeme a fej méreteihez viszonyítva óriási volt, hogy éjjel minél több fénysugarat tudjon összegyűjteni.

Amikor már mindenki kedvére megcsodálta a repülőmókust, Derszu a feje fölé emelte, néhány ismeretlen szót kiáltott és szabadon eresztette az állatkat. Az felrepült és eltűnt a sötétségben.

Oroszból fordította: TERÉNYI ISTVÁN

FERENCZES ISTVÁN

TÁNCOL A NYÍRFA

táncol a
táncol a
dombon a nyírfa
dombon a nyírfa
fehér menyasszony
fehér menyasszony
a szélben
a szélben
zöld haja lángol
zöld haja lángol
földig leomlik
földig leomlik
az árva
az árva
nyírfa menyasszony
nyírfa menyasszony
hívja jegyesét
hívja jegyesét
hogy jöjjön
hogy jöjjön
messzi erdőkből
menyasszonytáncra
menyasszonytáncra
messzi erdőkből

de várja
de várja
fenyőfa párját
fenyőfa párját
égre lobogva
égre lobogva
a nyírfa
hiába

ARSZENYIJ TARKOVSKIJ

IDÉNYZÁRÁS

Hajóink már a téli dokkban állnak,
A tintakék víz egyre kocsonyásabb,
Sötétlenek az ólomszín egék,
Most végre megkezdődhet gyógyulása
A földnek, mely mitőlünk volt beteg –
A hó fölött a csillagok világa
Úgy tündököl, oly csend van és hideg,
Alig hallik már messziről a néma
Jég-börtönben sikoltozó sziréna.

Oroszból fordította: BAKA ISTVÁN

BENKŐ ATTILA

FELHŐSZAKADÁS

Ilyenkor csukja össze az esernyőt,
hogy bőrig ne ázzon, a repülőkutya.